alpha.a uita.b gamma.g delta.d

α β γ δ

e psilon. e lene. zita ita.e pductū thita.th

.ε. .ζ. .η. :θ.

iota.i. cappa.c lambda.l mi.m

.ι. .κ. .λ. .μ.

gni.n. .xi.x. o micron o paruum

.ν. .ξ. .ο.

pi.p .ro. r .sigma.s. tau.

.π. .ρ. .σ. .τ.

y psilon.i lene phi.ph chi.ch

.υ. .φ. .χ.

psi .ps. o mega. o productum

.ψ. .ω.

dipthongi propriæ

αι . αυ . ει. ευ. οι. ου .

diphthongi impropriæ

.ᾳ ῃ. ῳ. υι. ηυ. ωυ

uocales græcorum.

α.ε.η.ι.ο.υ.ω.

consonantes decem & septem.

β.γ.δ.ζ.θ.κ.λ.μ.ν.ξ.π.ρ.σ.τ.φ.χ.ψ.

semiuocales octo

ζ.ξ.ψ.λ.μ.ν.ρ.σ.

mutæ nouem.

β.γ.δ.κ.π.τ.θ.φ.χ.

immutabiles quæ & liquidæ dicuntur. quattuor.

λ.μ.ν.ρ.

Saxoli Pratensis uiri doctissimi de accentibus ac diphthõgis & formatione præteritorum græcorum.

Accentus sunt decem: qui in tris partes diuiduntur. in tonos. spiritus. et passiones.
Toni sunt tres. acutus. grauis. & circunflexus.
Acutus potest esse in ultima penultima & ante penultima.
Grauis solummodo in ultima.
Circunflexus in ultima & penultima. Ex quo patet accentum non posse esse antẽ tertiam syllabam.
Synæresis est uocalium coniunctio siue cõglutinatio: ut πόλεϊ πόλει.
Crasis est cum ex duabus uocalibus abiicitur una: ut πόλιϊ πόλι.
Longa existente ultima syllaba accentus non potest esse ĩ ante penultima: pr̃ter quã in nominibus atticis quæ cum ultimam longam habeãt: accẽtum tamen habent in antepenultima: ut μενέλαος Menelaus.

Longa syllaba super longam existēs: nūquam circunflectitur: sed semper acuitur. ut ὕσσωπος. hyssopus.

Omnis syllaba penultima natura longa ante finalem breuem: si supra se habuerit accentum: circūflectitur: ut κῆπος i. hortus:

αι. & οι diphthongi in fine dictionum pro breuibus habentur. præterquam in optatiuis & aduerbiis: in quib9 semper longae reperiuntur. excepto hoc uno aduerbio. πάλαι. i. diu. & πρόπαλαι eius compositum. & præter illa q̄ per synæresin fiunt.

Si præsens coeperit ab a uel o .a. mutatur ī. η. ī omnibus preteritis īdicatiui & passiui & actiui: ut ἀκούω. audio parataticos ἤκουον.

Similiter. ε. ī η: ut ἔρχομαι. uado & uenio. parataticos. ἠρχόμην. præterq̄ in quattuordecim uerbis: quæ suum ε nō mutant in η sed assumunt. ι. ut ἔχω. habeo. parataticos εἶχον.

O autem mutatur ī ω ut ὀμνύω iuro: ὤμνυον.

ι. uero & υ & ω & η nūquā mutatur.

αι mutatur in. η. eiq3. ι. subscribitur: ut αἰσχύνομαι. uerecundor. parataticos ᾐσχυνόμην.

αυ quoq3 mutatur ī η: ut αὐξάνω augeo ηὔξανον.

ευ ε in η: ut εὔχομαι oro & opto. ηὐχόμην. præter τὸ εὐφραίνομαι. lætor. & εὑρίσκω. inuenio. q̄ suum ευ seruant immutatum.

οι. ο. mutatur in. ω. & ι subscribitur: ut οἰκέω. habito ᾤκεον.

ει autem & ου ītegræ perpetuo manēt: ut εἰκάζω coniecto. εἴκαζον. οὐρέω. mingo. οὔρεον.

Prima positione uerbi a quauis cōsonāte incipiēte parataticus suus & aoristus. ε. tantū assumunt in incrementum: ut τύπτω. ἔτυπτον. ἔτυψα.

paracimenus uero si præsens suũ coeperit ab una & simplici consonante: ipsam consonantem cum .ε. geminat. ut τύπτω. τέτυφα. Si ab aspirata: accipit suam tenuem cum. ε. ut χρονίζω. moror. κεχρόνικα. φράζω. dico. πέφρακα. θύω. sacrifico. τέθυκα.

Si autẽ uerbũ a. ρ. ĩcipiat: ĩ paracimẽno & reliquis oĩbus præteritis geminat ipsum. ρ. præcedẽte ε. ut ῥάπτω. suo. ἔρραπτον. ἔρραφα. ἐρράφθην. ἔρραψε. Si a duplici: ε tantũ assumit: ut ψάλλω. ἔψαλκα.

Si a duabus consonantibus. ε. quoque tantum assumit: ut στέφω. corono. ἔστεφα. nisi fuerit muta ante liquidam: tunc enim ac si esset una & simplex consonans geminat eam cum. ε. ut πλέω. nauigo. πέπλευκα

Præter cum. γ. est ante. ν. tunc enim. ε. tantum assumit: ut γιγνώσκω. cognosco. ἔγνωκα. γναφεύω. fullonicam exerceo. ἐγνάφευκα.

Hypersyntelicos: si paracimenus suus coepit a uocali: ab eadem incipit & ipse: ut ἔρραφα. ἐρράφειν. si a consonante assumit. ε. ut τέτυφα. ἐτετύφειν

Et nota quod uerba composita a præpositione: nõ accipiunt augumentum ab ipsa: sed a primitiua positione uerbi: ut καταγράφω. describo. κατέγραφον. præterquam in quibusdam quæ quamuis cũ præpositione sint composita: ab ipsa tamen incrementum sumunt: ut καθίζω. colloco. ἐκάθισα. καθεύδω. dormio. ἐκάθευδον. ἐνέπω. dico. ἤνεπον. καθαίρω ἐκάθαιρον

Item aduertẽ quod attici plærunque in uerbis incipientibus ab. α. uel. ε. uel. ο. sequente uocali addunt ad commune augumentum ipsam præsentis uocalẽ cũ consonãte: ut ἀλείφω ungo. ἀλήλιφα. ἀκούω. audio. ἀκήκοκα.

Augumenta hæc in præteritis indicatiui tantum seruantur. in cæteris uero modis suum pristinum principium retinent: præter paracimenon: qui suum incrementum in omnib9 modis seruat etiam in participio.

Tempus est omne diuisum in partes tris. in ἐνεστῶς. i. præsens. παρεληλυθὼς. i. præteritum & μέλλων. i. futurū. pteritū rursum quadrifariā diuiditur in παρατατικὸν. i. imperfectum. παρακείμενον. perfectum. ὑπερσυντέλικον. plusquamperfectum: & ἀόριστον. indefinitum

Vel enim imperfectū præteritū: ut ἔγραφον uel perfectum idque nuper: ut γέγραφα νῦν. i. nunc. uel plusquamperfectum iam dudum: ut ἐγεγράφειν πάλαι. i. diu. uel indefinitum: hoc est quod pro perfecto & plusquam perfecto poni potest: ut ἔγραψά σοι tibi νῦν nunc. ἔγραψά σοι. πάλαι. i. diu. non autem possumus dicere γέγραφά σοι. πάλαι nec ἐγεγράφειν σοι νῦν.

Hæc ipsa cognatione quadam inter se continētur nā a τύπτω deducitur ἔτυπτον. a τέτυφα. ἐτετύφειν. a τύψω. ἔτυψα.

Secundus aoristus & secundus mellon & secundus paracimenus & mesus hypersyntelicus si p̄sens suum ante. ω. unam consonantem habuerit: hanc ipsi retinent. Si duas: primam accipiunt. Si uero præsens duo. σσ. eiusque futurū. ξ. habuerit ut ὀρύσσω. μέλλων ὀρύξω: tunc secunda tempora assumunt. γ. Si præsens ζ: secunda tempora habent plerunque. δ. Si uero præsens. ω. purū habuerit: secunda tempora ipsam uocalem retinēt horum omnia exempla subieci.

Τύπτω παρακείμενος τέτυπα. ὑπερσυντέλικος ἐτετύπειν. ἀόριστος δεύτερος. ἔτυπον μέλλων δεύτερος τυπῶ. λέγω. λέλεγα. ἐλελέγειν ἔλεγον. λεγῶ.

πλήθω. πέπληθα. ἐπεπλήθειν. ἔπληθον.

πληθῶ. ὀρύσσω. ὤρυγα. ὠρύγειν. ὤρυσσον. ὀρυγῶ. φράζω. πέφραδα. ἐπεφράδειν. ἔφραδον. φραδῶ. ἱππεύω. ἵππευα. ἱππεύειν. ἵππευον. ἱππευῶ

De formatione Paracimeni passiui.

Prima persona paracimeni passiui: si paracimenus suus actiuus. φ. habuerit: accipit ante ultimam syllabam. μαι. alterum μ. ut τέτυφα. τέτυμμαι. Si uero actiuus. χ. habuerit: passiuus assumit ante μαι. γ. ut λέλεχα. λέλεγμαι. Si uero positio actiui in ζω. desinit: plærumque paracimenus ante μαι. assumit. σ. ut νομίζω. νενόμισμαι.
Si uero penultima paracimeni actiui fuerit breuis: passiuus etiam assumit. σ. ut πέπλεκα. πέπλεσμαι.
Reliqua fere omnia ultimam syllabam. κα. paracimeni actiui in. μαι. uertentes: primam passiui formant: ut πεποίηκα. πεποίημαι.

Secunda persona ante. αι. finale habet consonantem sui futuri actiui: ut τύψω. τέτυψαι. Quae uero habent λ. μ. ν. ρ. mutant ipsam liquidam in. σ. ut κρίνω. κέκρισαι.
Tertia uero si prima habuerit μ. ante. μαι. accipit. π. ante. ται. finale. ut τέτυμμαι. τέτυπται. Si autem. γ. assumit. κ. ante. ται. ut λέλεγμαι. λέλεκται. Si uero. σ. habuerit ante μαι. eandem retinet ante ται. ut νενόμισμαι. νενόμισται.
Reliqua fere omnia primae personae. μαι. finali in. ται. mutata suam tertiam creant: ut πεποίημαι. πεποίηται.

Prima dualis paracimeni passiui a prima singularis sui formatur: ut τέτυμμαι. τετύμμεθον. mutata. αι. in. ε. & addita. θον.
Secunda uero & tertia dualis si prima singularis μ. habuerit ante μαι: assumit. φ. ante. θον. ut τέτυμμαι. τέτυφθον. Si. γ. assumit. χ. ut λέλεγμαι. λέλεχθον.

In reliquis uero a prima persona paracimeni muta ta μαι in θον: ut πεποίημαι πεποίηθον.

Tertiæ personæ paracimeni & hypersyntelici ionici a secunda persona pluralis paracimeni actiui formantur: ut α τετύφατε. mutato ε in αι. τετύφαται. hypersyntelici mutato. ε. in ο & addito augumento hypersyntelici. ἐτετύφατο.

De tertiis autem personis factis per participium & substantiuum uerbum: aduerte quod quotiens cunque tertia singularis paracimeni passiui ante ται uel το finalem habuerit alteram consonantē suam tertiam pluralis semper faciunt per sum es est & participiū paracimeni: ut τέτυπται. τετυμμένοι εἰσί. quando uero non habuerit: formant ex se tertiam pluralis: ut πεποίηται πεποίηνται. ἐπεποίητο. ἐπεποίηντο.

Hypersyntelicus a paracimeno suo deducitur prima persona a prima. secunda a secunda.

& sic deinceps: ut. α. τέτυμμαι ἐτετύμμην. α. τέτυψαι ἐτέτυψο. & reliqua eodem modo.

Aoristus primus passiuus si prima psona paracimeni passiui ante μαι habuerit μ accipit φ āte θην finale: ut τέτυμμαι. ἐτύφθην. Si uero. Γ. āte. μαι fuerit: accipit. χ. āte. θην. ut λέλεγμαι. ἐλέχθην Si uero ante. μαι. uel σ. uel. liquidam uel uocalem habuerit: paracimenus eandem retinet aoristus ante θην. ut τετέλεσμαι ἐτελέσθην. πεποίημαι. ἐποιήθην. Secundus aoristus a secūdo aoristo deducitur: mutata. ον. finali syllaba in ην: ut ἔτυπον ἐτύπην.

Mesus aoristus primus a prima persona aoristi actiui sui formatur addita. μην. ut ἔτυψα. ἐτυψάμην.

Mesus aoristus secundus a prima psona secundi aoristi actiui sui formatur abiecta ν & addita μην ut ἔτυπον ἐτυπόμην:

Indicatiuus passiuus quattuor habet futuros: duos proprie passiuos alteros duos communes: totidē

& aoriſtos duos paſſiuos & totidem communes. primum futurum paſſiuum a primo aoriſto paſſiuo & a ſecunda perſona formatur: ut ἐτύφθης. addita ομαι fit τυφθήσομαι. Similiter ſecundũ a ſecunda ſecundi aoriſti paſſiui: ut ἐτύπης τυπήσομαι.

Meſos mellon primus a prima pluralis actiui futuri ſui formatur: ut τύψομεν. εν. finali ſyllaba abiecta: & addita αι. fit τύψομαι.

Secundus a ſecundo actiui futuro a prima perſona pluralis: ut τυποῦμεν. εν finali in. αι. conuerſo fit τυποῦμαι. accentũ eundẽ retinet quẽ τυπῶ

Metoligon mellon. i. pauloponſt futurum quod atticorum proprie eſt: a meſo futuro cõmodiſſime deducitur: augumento paracimeni ſui præpoſito: ut τύψομαι τετύψομαι. quod quidem augumẽtum in omnibus modis etiam in participio ſicut & paracimenus ſeruat.